

Gemeente,

De lezingen van de zondag die we morgen vieren passen wonderlijk wèl bij het feest van vandaag, de priesterwijding van Age. We horen in de eerste lezing over de roeping van de profeet Jeremia; in de tweede lezing uit de brief van Paulus aan de christenen van Korinthe horen we over de verscheidenheid van taken die er in de gemeente te vervullen zijn; en in het evangelie horen we Jezus zelf, die over de woorden die hij uit de Bijbel heeft voorgelezen zegt, dat ze ‘heden voor uw oren vervuld zijn.’ En met deze woorden in onze oren gaan we Age straks priester wijden, hier temidden van de gemeente waar hij zijn geloof opnieuw heeft gevonden, ja, zozeer heeft gevonden dat hij er op zijn toch niet heel jonge dag wèrk van gaat maken. U, gemeente van Egmond, en wij, de hele oud-katholieke kerk, zouden trots kunnen zijn op de stap die Age zet en we zouden kunnen zeggen: ónze Age wordt priester! Hoi!

Nu is het u misschien ook opgevallen, dat elk van die schriftlezingen die we hoorden, ook iets van een tegenspraak in zich heeft. Want de profeet Jeremia staat nu niet bepaald te juichen over zijn roeping, want hij vindt zichzelf te jong, hij kan niet goed spreken. Als Paulus aan de gemeente van Korinthe die verscheidenheid van gaven in gemeente opsomt, dan doet hij dat kritisch, in de vorm van vragen: ‘Zijn soms allen apostelen? Allen profeten? Allen leraars?’ Je kunt vermoeden, dat het in Korinthe blijkbaar een omstreden punt was, wie nou wat precies moest doen – of misschien, dat iedereen alles moesten kunnen of willen doen. En in het evangelie zijn de mensen eerst onder de indruk van wat Jezus zegt, maar als hij dan niet ook meteen even met een wonder het bewijs levert hoe bijzonder hij wel niet is, dan staan ze hem vervolgens meteen naar het leven. Kortom: er is iets aan de hand met de bijzondere taak die in naam van de Heer God aan iemand wordt opgedragen. Wat is dat? En hoe is dat van toepassing op het priesterambt waarmee Age bekleed wordt?

Om met het evangelie te beginnen: wat Jezus zojuist uit de bijbel heeft voorgelezen, weet degene die vorige week ook in de kerk was. Het waren woorden van die andere grote profeet, Jesaja: “De Geest van de Heer is op mij. Hij heeft mij gezalfd om aan armen het evangelie te verkondigen, aan gevangenen loslating en aan blinden het gezicht; om verbrokenen heen te zenden in vrijheid, om te verkondigen het aangename jaar des Heren.” Die Jesajatekst gaat over de vervulling van Gods belofte, dat hij het verloren en gewonde Israel zal herstellen, dat er een nieuwe koning zal komen op wie Gods geest rust, die zijn volk als een goede herder zal weiden en rust zal brengen. Een prachtig beeld is het, een beeld van een paradijselijke tijd. “Och,” hoor je dan de aanwezigen in de synagoge van Nazaret denken: “wat kan die Jezus mooi spreken! Mag het maar waar zijn, mag de Messias maar gekomen zijn! Dan zijn we verlost van de bezetting door de Romeinen, van het onrecht waaronder we lijden, van ziekte en pijn!” En in het verlengde van deze uiting van ons aller verlangen naar een wereld van gerechtigheid en vrede, hoor je dan ook hun vraag: “Is dit niet de zoon van Jozef?” En als Jezus dan niet meteen ook een wonder verricht om te bewijzen hoe geweldig hij wel niet is, dan slaat de bewondering om in haat en staan ze hem zelfs naar het leven.

Is Jezus soms niet de zoon van Jozef? Tja, zult u zeggen, dat is een beetje een ingewikkelde vraag. Juist de evangelist Lucas vertelt omstandig over Jezus’ geboorte, waarbij Jozef nauwelijks een rol speelt. Wat in Maria wordt verwekt, zo laat Lucas de engel Gabriël zeggen, is uit de heilige Geest. En over die heilige Geest, de geest van God zelf, sprak nu net ook de profeet Jesaja waaruit Jezus voorlas: “De Geest van de Heer is op mij.” Is Jezus dan de zoon van Jozef? Ja, wel voor degene die niet verder kijkt dan zijn neus lang is. Jezus is slechts de zoon van Jozef voor diegene die niet gelooft in Gods belofte, die geen weet heeft van Gods Geest. Het is namelijk Gods geest die wonderen verricht in deze wereld, die toekomst geeft waar dat menselijkerwijs gesproken onmogelijk is. Daarom laat Lucas de maagd zwanger zijn niet van Jozef, alsof hier het zoveelste menskind wordt geboren, maar van deze Geest van God. Daarom wordt Jezus ‘zoon van God’ genoemd: in hem gaat iets gebeuren, dat ons verstand te boven gaat. Hier is degene die – zoals Maria in haar lied zingt – nederigen uit het slijk omhoog heft, en hen plaats geeft op de troon van machtigen. Daarmee wordt de profetie van Jesaja vervuld. Jezus brengt aan armen het evangelie, hij opent de ogen van blinden, hij bevrijdt gevangenen en wekt doden op tot leven. De mensen uit Nazaret zien niet verder dan hun eigen belang: iemand die de heilige teksten mooi kan voorlezen en vervolgens nog een wonder doet ook. Maar de vraag waar het in het geloof om gaat is altijd: hoe vèr durf je te gaan? Durf je verder te kijken dan wat jij zelf aangenaam of plezierig vindt, of wat het

antwoord is op jouw levensvragen? Durf je te gaan voor een wereld waarin niet alleen jijzelf verlost wordt, maar ook de laatste mens in deze wereld die te lijden heeft? Hoe ruim durf je te geloven? Hoe actueel deze vraag is in onze huidige maatschappij die zich op alle mogelijke manieren opnieuw gaat afgrenzen van wat niet welkom is, dat hoef ik u niet duidelijk te maken. En dan hoef ik u ook niet aan te praten, hoe broodnodig het is, dat er christelijke gemeente is die wél over alle grenzen heen durft te dromen van een wereld waarin ook de kleinste en kwetsbaarste mens meetelt.

Een priester is iemand die de gemeente voorgaat in dit geloof, in het bijzonder bij de viering van de sacramenten, zoals we straks bij de wijding zullen horen. En als pastoor is hij of zij ook de herder die de kudde voorgaat. Daarvoor is een ruime visie, of zeg: dat ruime geloof in Gods alomvattende toekomst nodig. Soms moet zo'n herder dan ook tegen de stroom ingaan en de gemeente op nieuwe of ongebaande paden leiden, juist om haar trouw te laten blijven aan haar roeping. Je hoort dat als Jeremia geroepen wordt om het woord van de Heer God te gaan verkondigen. Want wat houdt dat woord van God in? Vier negatieve werkwoorden: uitrukken en afbreken, vernielen en verwoesten, en daarna volgen er dan twee positieve: bouwen en planten. Er is helaas erg veel in onze wereld uit te rukken en te verwoesten, af te breken en te vernielen: onrechtvaardige economische structuren, de uitbuiting van de leefomgeving, bekrompen eigenbelang van mensen en hun onverschilligheid, hun zelfzucht en het leven bij de dag. Maar het is de troost van Gods woord, dat het bij dat negatieve niet blijft en dat er door de crisis heen toekomst is. Zo trok Israël door het water van de Rode Zee heen op weg naar het beloofde land; zo keerde het terug uit de ballingschap in Babel om het nieuwe Jerusalem te bouwen; en zo Jezus ging door de dood heen om Gods grenzenloze heerlijkheid in volle glorie te openbaren. En zo gaat ook Gods volk, de kerk, door crises heen naar de glorierijke dag.

Gemeente, vandaag wijden we Age tot priester. Is dat ónze Age, die zal doen wat wij graag willen dat er gebeurt, zoals de mensen van Nazaret dat verwachtten van hun Jezus, de zoon van hun Jozef? Nee, dat zou te weinig zijn. Age krijgt de opdracht om het evangelie te verkondigen, die aloude boodschap van heil en zegen voor elk mensenkind, over alle grenzen heen. Als Age als priester een sacrament zal bedienen, is de boodschap daarvan altijd: de Heer zal bij je zijn in alle fasen van je leven, door alle ervaringen van afbraak en vernietiging heen, over de grens van alle beperking heen tot in zijn heerlijkheid. Laten we dan bidden, dat God Age die Geest in overvloed schenken zal.